

Gill Sims

~*☹#@!

PROČ

román

~#☆!

MÁMA

NADÁVÁ

Deník rozčílené
matky

motto

#☆X☹!!

Proč máma nadává

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Gill Sims

Proč máma nadává – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Gill Sims

PROČ
MÁMA
NADÁVÁ

Deník rozčílené
matky

Praha 2019

Přeložil Jakub Chodil

Pro A. E. a A. T.

Obsah

Červenec.....	7
Srpen	17
Září	41
Říjen	83
Listopad	117
Prosinec	157
Leden.....	225
Únor.....	245
Březen	271
Duben.....	293
Květen	311
Červen.....	325
Červenec.....	351
 Poděkování	 363

ČERVENEC

Pondělí 18. července

Do začátku letních prázdnin mi zbývá jeden týden. Nemůžu si pomoci, příšerně závidím rodičům Správné pětky – nejen že mamka a tatka Juliána, Dicka a Anny své ratolesti pod nejmenšími záminkami házeli na krk tetě Fanny a strýčkovi Quentinovi, ale teta Fanny je pak vždy vysílala na ostrovy a vřesoviště a do jeskyní PLNÝCH ZLOČINCŮ A VANDALŮ A PAŠERÁKŮ, aby měl strýček Quentin klid na práci na svých vynálezech. Často jsem zvažovala, jestli by mi něco takového prošlo taky, jednou jsem totiž *sama* vynalezla parádní appku, co mi vydělala fakt hezké peníze. Bohužel, svět mobilních aplikací je vrtkavý a po dnešním hitu zítra už ani pes neštěkne, natož aby si ho koupil. Cítím v kostech, že bych měla na to svůj úspěch zopakovat, jen kdybych mohla děti vyhnat přes léto do divočiny (a přestat se flákat a žrát sušenky). Co si vzpomínám, strýček Quentin nikdy na svých vynálezech nevydělal ani pětník, a proto byli s tetou Fanny chudí a nuceni starat se o ty obludné spratky. Tím spíš je nefér, že se dneska tak blbě kouká na rodiče, co dětem první den prázdnin strčí do rukou kolo a pytlík se sendviči a řekne jim, ať se vrátí domů až těsně před začátkem školy. Jane je už jedenáct, víc než dost na Správnopětkáření. Jednou jsem jí něco takového nadějně navrhla, zrovna během jedné z našich častých hádek o tom, proč nemůže mít účet na Instagramu. Ona mě však upozornila na mnoho ilegálních aspektů mého

plánu a pohrozila, že pokud s tím ještě někdy začnu, zavolá na Linku bezpečí.

Nejvíc mě štvou nároky, které letní prázdniny obnáší, protože čteme knížky Správné pětky s Peterem, i když poněkud proti jeho vůli. Každý večer mi oznamuje, že by se mnohem radši koukal na YouTube než trpět další kapitolu okouzlujících žertíků, veselí a maření plánů zlotřilých zlodějíčků. Samozřejmě, Jane s přehledem odmítla být součástí něčeho tak dětinského, jako je čtení na dobrou noc. Dospěly jsme ke kompromisu, že si bude večer číst sama, což mi přišlo jako velmi rozumná nabídka, dokud po dvou kapitolách neprohlásila, že *Anna ze Zeleného domu* je blbost a nuda a proč Anna v jednom kuse žvaní o představivosti, a já na ni vyštěkla, že nemá duši a že je podstrčená obluda, protože žádné dítě mojí krve by o Anně Shirleyové takhle nemluvalo. Ted' předstírám, že nevím, že kouká na internetu na make-up tutoriály, místo aby se potulovala po Avonlea s Gilbertem Blythem (do kterýho bych mimochodem, ksakru, stále šla).

Peterovi se nepovedlo zlomit mi ducha tak jako Jane, takže ho stále nutím se mnou prozkoumávat Kirrinský ostrov. Myslím, že se pokouší ze společného čtení vyvlíknout použitím chemických zbraní, protože přísahám, že během něho prdí mnohem víc než normálně, a to je něco u dítky, které jednou pyšně oznámilo, že se třídní učitelce z jeho větrů udělalo špatně. Jednou nebo dvakrát jsem musela ukončit kapitolu předčasně, protože mi příliš slzely oči.

Teoreticky by pro mě letošní léto nemělo být tak hektické jako jindy, protože jsem se před třemi měsíci, možná hloupě, rozhodla dát v práci výpověď. Měla jsem velké plány stát se důležitou herní návrhářkou, motivována úspěchem, který jsem před dvěma lety sklídila s aplikací *Proč máma pije*. Odstupné mi mělo poskytnout finanční polštář do doby, než

přijdu s novým herním hitem. Když jsem s prací sekla, měla jsem hlavu plnou geniálních nápadů, věřila jsem, že na vytvoření něčeho, z čeho si pořádně namastím kapsu, potřebuju jen trochu času. Když se ale své nápady pokouším přeměnit ve hru nebo aplikaci, jsou trochu... no, na prd. Taký v tom možná hraje roli to, že opravdu, opravdu nejsem schopná rozvrhnout si pořádně čas a že po letech snění, jak jednou vypadnu z kanceláře, mi přijde práce z domova, bez všech těch lidí okolo, dost osamělá. Dokonce mi začíná chybět i Jean z oddělení přepravy, která ráda vyprávěla dlouhé a detailní příběhy o stavu svého žlučníku. Nemluvě o tom, že když strávíte celý den sama doma, spořádáte ohromující množství čokoládových sušenek. Takže nejen, že se mi nedaří dosáhnout Velkých Věcí a cítím se osamělá, taky jsem přibrala asi šest kilo. Pokaždé mi vyrazí dech, když náhodou zahlédnu v zrcadle velikost vlastního zadku. Vybaví se mi jedna z těch dětských knížek *Já rostu... a můj zadek se mnou...*

No, s létem na obzoru jsem zabookovala několik sportovních táborů a slečen dohlížitelek a uzavřela s přáteli složité dohody o hlídání dětí, aby bylo o naše potomky přes prázdniny aspoň nějak postaráno A ZÁROVEŇ abychom měli šanci něco v klidu odpracovat a neutratit hafo peněz. Jistěže i tak všichni utratíme hafo peněz, děcka budou vyžadovat zábavu a jídlo ve znepokojivých intervalech a kvantitách. Divím se, že přežijí ve škole, kde nemůžou v jednom kuse kdákat po jídle jako vyhladovělí malí špačci, zobáky dokořán, nikdy neukojitelní.

Pátek 22. července

A mají hotovo! Celý týden se děti vlekly ze školy domů obtížené hromadami otrhaných učebnic a pomuchlaných výtvorů z výtvarky, pokrytých tlustou vrstvou třípytek, které se mi okamžitě rozlezly po celém domě. Všechno se to zřejmě musí zachovat, protože jak tvrdí Jane: „Až budu slavná influencerka, mami, tohle všechno bude mít strašnou cenu!“ Nechápu, jak Janina neuměla kopie van Goghových *Slunečnic*, na pohled nerozeznatelná od kterékoli jiné ve třídě, může kdy mít pro kohokoli kromě mě nějakou hodnotu, ale děti se tváří, že bych jim zničila sny a dětství, kdybych cokoli z toho vyhodila. Jistěže ale každý večer v tajnosti odeberu pár kusů a uložím je venku v popelnici, zatímco děti láskyplně ujišťuju, že všechno je v bezpečí na půdě.

Peter si ještě přinesl domů domácí úkol na léto – malou rostlinku, kterou musí přes prázdniny udržet při životě a po celý zbytek roku opečovávat. Žůžo. S kytkama to neumím. Umírají mi pod rukama i kaktusy. Zeptala jsem se Petera, co to je za druh rostliny, abych mohla v případě potřeby koupit novou. Peter ochotně odpověděl: „Zelená rostlina, mami.“ Mám dojem, že mi to moc nepomůže, až budu obcházet místní zahradní centra s uříznutou větévkou pro porovnání. Možná je tohle trest za to, že jsem nechala uprchnout třídního křečka, když *mně* bylo devět. Dostala jsem Hannibala na víkend domů do péče a už ho už nikdy nikdo nespatriil. Dohnala jsem matku k túře po zverimexech, dokud nenašla vhodnou náhradu. Máma celé roky přísahala, že ho slyší po nocích šramotit v domě, ale spíš si vymýšlela, abych přestala plakat, potom co jsem jednou spatřila Alphonsa, mámina krvelačného siamského kocoura, jak si slízává z pacek zby-

ky něčeho podezřeले připomínajícího křeččí srst a tváří se mimořádně spokojený sám se sebou.

Pondělí 25. července

První den prázdnin. Asi to mohlo být i horší. Když jsem byla malá, měla jsem knížku *První den prázdnin* o tučňácích delikventech, kteří ukradli motorku, vyjeli si a roztrískali ji (netuším, proč tučňáci kradli motorku). Dneska se to alespoň obešlo bez krádeží vozidel a mluvících zvířat. Nahradila je spousta pyskování.

Vzala jsem si den volno, říkala jsem si, že pro děti bude fajn, když uděláme první den něco společně. Jane chtěla do kina, Peter na laser tag, já zamítla oboje a odsekla, že podnikneme něco milého a zábavného. Dostala jsem do péče i Sophii a Tobyho, nejlepší kamarády těch dvou, v rámci složité výměny potomstva s mým známým Samem (Sam je svobodný otec, a tak to má z mých přátel asi nejtěžší), a s úsměvem jsem navrhla, že by mohlo být hezké navštívit nějaký zámček a poučit se o historii.

„Nůůůůůůdo!“ zasténaly moje děti a Sophie a Toby si očividně mysleli to samé, ale aspoň byli natolik vychovaní, aby drželi zobák.

„Proč to musíme dělat? Tohle je na nic,“ funěla Jane.

„Mamí, můžeme si vzít iPady?“ škemral Peter.

„BUDE TO ZÁBAVA!“ zařvala jsem. „BUDE TO ZAJÍMAVÉ A POUČNÉ A BUDETE NA TO S LÁSKOU VZPOMÍNAT! A taky aspoň využiju své členství v National Trust, na které si váš otec stěžuje, že jen žere peníze.“

Hned jak jsme dorazili na místo, vzpomněla jsem si, proč to

podělané členství nevyužívám – protože budovy spravované National Trustem jsou přecpané velice drahými a křehkými krámy, které s dětmi nejsou moc kompatibilní, hlavně s malými kluky. Snila jsem o dětských tvářičkách zářících údivem nad poklady bohaté historie naší země, ale místo toho jsem křičela: „Nešahej, NEŠAHEJ NA TO! DOPRDELE NEŠAHEJ! ŘEKLA JSEM NEŠAHEJ NA TO, NECHOĎ ZA TEN PROVAZ, NESEDEJ SI NA TO, NO PROBOHA, ACH NE, NE,“ zatímco přísně odění důchodci nespokojeně přihlíželi a v duchu psali vzteklé dopisy do *Daily Mailu*. Třeba bych mohla navrhnout aplikaci, která se nahraje dětem na mobily a iPody a dokáže poznat, kdy jsou v blízkosti něčeho drahého a křehkého, takže začne vibrovat a vřískat: „NEŠAHEJ NA TO!“ Rodičům by to ušetřilo hlasivky. Hodilo by se to na spoustě míst, nejen v zámečcích – třeba v prodejnách s porcelánem. I když si tu spoušt', co po vás zůstane, docela zasloužíte, když jste tak blbá, že vezmete děti do obchodu s porcelánem...

Děcka sežrala s láskou přichystaný piknik na cestě autem, protože tři minuty od domu „zmírala hlady“, jak jinak. Nezbyvalo mi než je vzít na oběd do restaurace. Návštěva samoobslužného bistra se čtyřmi dětmi v závěsu není příjemný zážitek. V jedenácti a devíti letech by teoreticky měly být docela samostatné, ale v praxi se ukázalo, že obtížné úkoly jako stát ve frontě, držet tác nebo si vybrat, kterou příchut' džusu chtějí, byly nad jejich síly. Než jsme se konečně usadili, musela nás nenávidět celá země. Zapečené těstoviny, na kterých Jane trvala, že je musí mít a že je rozhodně sní, se ukázaly být nepoživatelné, protože myslela, že v nich zahlédla kousek červené papriky, a já přece *mám vědět*, že nesnáší červenou papriku. Sophie si spálila polévkou pusu, i když jsem jí řekla, že má foukat. Peter a Toby jedním soustem vdechli obsahy svých dětských

krabiček a mlsně se rozhlíželi po něčem dalším, zatímco já lila do Sophie studenou vodu, seškrabovala pro Jane majonézu ze *svého* sendviče, vrčela: „Ne, *nikdo* nedostanete kolu,“ slibovala jsem jim doma chipsy a odolávala nutkání prostě vyjít na vzduch a rozmlátit si hlavu o malovanou zídku venku. Stejně by mi asi dali pokutu za ničení majetku National Trust.

Přitáhla jsem k sobě další šokované pohledy, když jsem popohnala děti slovy: „No tak, zvedejte se, vy zrudní démoni.“ Nejsem si jistá, co ten šok vyvolalo, zda to, že jsem svá drahá dívka nazvala zrudnými démony, nebo že na to slyšely.

Kolik že ještě zbývá dní do konce prázdnin?

SRPEN

Čtvrtek 4. srpna

Děcka strávila tenhle týden na sportovním táboře, jen večer se vracela domů. Sportovní tábory jsou výborný nápad, vymyšlený nějakým sadistickým bastardem, maskující se jako zábavný čas pro děti a cenově dostupné hlídání pro rodiče. Pokud „cenově dostupné“ znamená asi sto deset miliard liber. A za „zábavu“ považujete chystání pěti sad oblečení na každý den na rozdílné aktivity, včetně plavek, které je nutné jim každý večer vylovit z tašky, vyprat a vysušit, jinak by je tam určitě nechali zahhnít a cpali na ně čisté ručníky, protože to jsou čuníci.

Kdykoli děti na něco takového upíšu, tajně doufám, že objeví svůj skrytý talent a vyklube se z nich tenisový/fotbalový/gymnastický génius. Zatím se nepoštětilo. Většinu času totiž tráví jedením chipsů. Když skončí, vymámí ze mě peníze do automatu, takže má drahá srdíčka, která by měla být znavena po dni poctivého sportování, jsou nabušená energitáky, které si koupila i přes má zvolání: „Kup si jenom brambůrky, zlato, nic jiného, řekla jsem brambůrky, ne, neotvírej tu plechovku, NEOTVÍREJ JI. Do háje, ŽIVOT JE NA H...!“

Simon je v Madridu na jedné ze svých důležitých obchodních cest a dělá bůhvíco. Mám podezření, že se tam nenadře zdaleka tak moc, jak tvrdí, vždyť bydlí v hezkých hotelích (bože, jak jsem ocenila, když mi napsal, že mu zařídili apartmá) a chodí večeřet do skutečných restaurací, které občas ani

neservírují hranolky a kde nemusí pečlivě informovat číšníky, že se do blízkosti dětských jídel nesmí dostat ani kapička jakékoli omáčky, protože by se staly strašné věci, kdyby jejich burger byl kontaminován něčím tak ohavným jako je majonéza nebo salsa, přestože si ho okamžitě zalijí galonem kečupu, který zabije veškerou chuť. Sním o hotelích. Ve staré práci jsem se nikdy nedostala na žádné drahé cesty, ale měla jsem pocit, že má nová práce návrhářky aplikací by mohla zahrnovat návštěvy konferencí. V Las Vegas často pořádají takové věci. Představovala jsem si, jak posílám Simonovi zprávy, kde se zrovna bavím, nejpravděpodobněji v obřím apartmá a s jídlem s omáčkami. Místo toho tu sedím jen já a sušenky. Beznaštěně zírám do monitoru a snažím se přijít na to, co krucinál budu dělat, a nutím se nemyslet na to, že mi už skoro došly peníze z odstupného. Spoustu jsem jich utratila za sušenky.

Ano, plánovala jsem, že toho hodně napracuju, zatímco děti budou pryč na táboře, ale nějak to nevyšlo. Podaří se kdy někomu cokoli udělat, když pracuje z domova, nebo jsem tak neschopná jen já? Většinu času zírám z okna nebo šmejdím po bulvárních stránkách, kdo „se předvedl“ (vyšel do obchodu), „chlubil se křivkami“ (taký šel do obchodu, ale v trochu upnutějším triku, než když „se předvedl“) nebo „setřel jinou celebritu v epické hádce“ (postnul něco neurčitěho na Twitteru a po hodině to smazal, když si toho bulvár všiml). Taký jsem dost dlouho hrála solitér a ve tři čtvrtě na tři poslala hromadu e-mailů. Jeden z nich byl pro Simona, mého věčně podporujícího a milujícího muže, který na moji zprávu týkající se mé nízké produktivity odpověděl, že ano, jenom já jsem tak neschopná a že on nikdy neprokrastinuje. To je sprostá lež. Viděla jsem ho pracovat z domova a věnuje se bulváru zrovna tolik jako já, a k tomu projíždí stránky autosalonů a čumí na auta, která si nikdy nebude moci dovolit, a následně smutně

pátrá ve skříňkách PLNÝCH JÍDLA (krom sušenek, ty jsem všechny snědla) a má tu drzost se chabě ptát, proč v tomhle domě není nikdy nic k jídlu.

Dá se bezpečně říct, že mé předsevzetí nepít ve všední dny večer se mi bortí před očima.

Teta Fanny se s tímhle nikdy potýkat nemusela.

Po dvou sklenicích vína, nepříjemné návštěvě online bankovníctví, která mi potvrdila nejhorší obavy o stavu mého konta, a celodenní izolaci od dospělých (krom energického „trenéra“ ze sportovního tábora, který mě opět přiměl podepsat se do knihy nehod, protože Peter se z důvodů známých jenom jemu rozhodl udeřit hlavou o podlahu), jsem se rozhodla, že se něco musí změnit, a přihlásila jsem se k personální agentuře. Možná si vezmu jen poloviční úvazek, vydělám nějaký prachy, ale zůstane mi dost času na vývoj mé supr dupr aplikace. A taky to bude zahrnovat pracovní cesty na exotická místa (nebyla tam možnost zaškrtnout tenhle požadavek, ale vážně by být měla).

Pátek 5. srpna

Ach bože. Ach bože, ach bože, ach bože. Bojím se, že jsem udělala něco hloupého. Jsem s Jane na skautském táboře. Před pár měsíci jsem se na setkání přihlásila jako dobrovolný rodičovský doprovod. Měla jsem pocit, že to je dobrá a poctivá věc, jež mi umožní strávit čas s Jane jako milá a zodpovědná maminka, která – na nějaké úrovni – dokáže, že to její stará vůdkyně oddílu přepískla, když ji nechala vykopnout od Světlušek za neposlušnost. (Už ani nevím, co jsem provedla. Mlhavě si vybavuju, že jsem nadávala na neustálé vázání

uzlů a močila za hlasitého zpěvu junácké hymny, ale ať šlo o cokoli, podle ní to Nebylo Pro Mě.) Ale skautky! Skautský tábor mi to vynahradí. Široké zelené louky, zářivě bílé plátěné stany a hřejivé táboráky, na kterých si uvaříme kakao. Mléko na kakao určitě dostaneme od místního farmáře. Možná se i budou v okolí skrývat podezřelé typy, jen čekající na to, až vyburcuju dívky a půjdeme vyřešit záhadu. Ach ano! Na skautském táboře budu *báječná*! Nadšeně jsem vystřelila ruku do vzduchu, celá přetékající nadšením, když Melanie, vrchní skautka, požádala o dobrovolníky. Příliš pozdě mi došlo, že jsem nemusela být tak horlivá, protože všichni ostatní rodiče si zhluboka oddechli, že se našel nějaký jiný ubohý idiot, který byl ochotný jet místo nich. Jen Melanie nevypadala, že mé vstřícné gesto moc oceňuje.

„Ellen!“ zvolala chabě. „Jak laskavé! Hmm, jsi si jistá, že je tohle pro tebe?“

Ujistila jsem ji, že to *samozřejmě* pro mě je.

„No, víš jenom, že, no, budeš mít na povel některé z dívek. *Jen ty sama*. Jsi si opravdu jistá, že se s tím vypořádáš?“ zeptala se Melanie nervózně.

Obávala jsem se, že Melanie vzpomíná na incident z jednoho nešťastného večera před pár týdny, kdy jsem pomáhala dohlížet na schůzku oddílu a ona musela odběhnout vypořádat se s krvácením z nosu. Toho večera nás navštívil jistý laskavý policista, aby nás poučil o sebeobraně, a Melanie věřila, že bude v pořádku nechat zbytek dívek na starosti mně a strážníku Briggsovi. Bylo velice nešťastné, že strážník Briggs byl velice mladý a naivní policista. Stejně nešťastné bylo, že Amelia Watkinsová si vybrala přesně tu chvíli, kdy Melanie vyšla ze dveří, aby poprosila strážníka Briggse, zda by jí ukázal svá pouta. Tvrdila, že zvažuje kariéru u policie. Okamžitě, jak jí je ten mladý chudák podal, ho Amelia při-

poutala k židli. Ostatní dívky vycítily slabost, tak jak to umí jen děti pod dvanáct let, vrhly se na něj, ukradly mu obušek a vysílačku a zinscenovaly si vlastní komorní verzi *Pána much*. Tančily kolem něj v kruhu, posmívaly se jeho prosbám, ať ho pustí, a Tabitha MacKenzieová začala volat na stanici výhružné požadavky po výkupném, zatímco Tilly Everettová zkoušela přerazit Milly Johnsonové paži obuškem a já beznadějně žadonila, aby se uklidnily.

To všechno se událo během tří minut, kdy byla Melanie pryč. Než se vrátila, strážník Briggs měl na krajíčku, z vysílačky se ozývaly žádosti o „posily“ a Milly nasadila Tilly kravatu a snažila se ji odzbrojit (alespoň že Milly si z lekce sebeobranu něco odnesla).

Melanie nastolila pořádek jediným pronikavým hvizdem píšťalky. Strážník Briggs se urychleně vytratil. Vysílačka mu praskala hysterickým smíchem a poznámkami o skautkách a já byla poslána roztřídit krabice s propiskami. Zřejmě jsem byla považována za příliš neschopnou, než abych dostala povolení se přiblížit k lepidlu.

No, žádný jiný rodič se nehlásil, protože Dobrovolník se už našel, a tak se se mnou musela Melanie spokojit.

„Víš něco o táboření, Ellen?“ prohodila sklesle.

„Ale jistě!“ informovala jsem ji s úsměvem. „Jednou jsem byla na festivalu v Glastonbury. Bylo to super. Skautský tábor bude určitě podobný. Těším se!“ ujistila jsem ji. Melanie to nepřesvědčilo.

A tak jsem tady. V poli. Velmi bahnitém poli. Je tu spousta, spousta skautek, protože tohle je ve skutečnosti krajský tábor, na který se sjely oddíly ze široka daleka, a Melanie chce na všechny udělat dobrý dojem. Obávám se, že Melaniin Dobrý Dojem nepočítal s mými zářivě růžovými gumáky. Cítím, že se jí ani nezamlouvají mé džínové kratásky a bunda od Barbou-

ru. Vlastně se to dost podobá oděvu, co jsem měla před dvaceti lety v tom Glastonbury. Doufala jsem, že budu vypadat jako Kate Mossová nebo Jo Whileyová, ale příliš pozdě mi došlo, že Kate Mossová a Jo Whileyová jsou jediné ženy v Británii starší dvaceti pěti let, kterým to v kratásech sluší, a že spíš než jako vymetačka festáků vypadám jako strašák na tripu. Aspoň že samoopalovací sprej, kterým jsem si nastříkala nohy, nabral tak ohavně křiklavou oranžovou barvu, že nejspíš ve tmě světélkuju, a tak mě bude snadné najít, až v noci na poli zabloudím.

Melanie byla zklamaná mnou a já zase byla zklamaná, když jsem zjistila, že jsme nebyly ubytovány v poctivých bílých plátných stanech, o kterých jsem snila, nýbrž v hnusných nylo-nových obludnostech v barvě zvratkovité zelené. Melanie mi vysvětlila, že jsou mnohem praktičtější a modernější než staromódní stany a že nám v nich bude tepleji a příjemněji.

„Ale tamty jsou o tolik hezčí!“ vzdychala jsem a teskně hleděla na druhou stranu pole k řadě Poctivých Stanů, zatímco se čím dál tím podrážděnější Melanie snažila přimět patnáct rozdivočených holek stany postavit. „Jak můžou být méně pohodlné než tyhle hrůzy? Vždyť úplně volají po vlaječkách a polštářcích a žárovičkách!“

„Kristepane, Ellen!“ vyštěkla Melanie. „Jsi na krajském táboře, ne na výstavě zahradních potřeb. Kde je tvůj dobrodružný duch?“

No jo, kam se poděl? Začínalo mi svítat, že jsem dobrodružného ducha nikdy neměla a že nejspíš proto mě před lety tak potupně vyhodili od Světlušek. Krucinál, jestli tu v okolí jsou záhady k vyřešení a zločinci k polapení, určitě případnou těm šťastným duším v okouzlujících starých stanech.

Sobota 6. srpna

Přišla jsem na to, že nenávidím táboření. Táboření je v podstatě spaní na zemi. Spát na zemi je v pohodě, pokud vám je dvacet dva, máte v sobě patnáct pint cideru a jste sjetá něčím ilegálním po noci plné zběsilého tančení na devadesátkový rock a pop. Proč by ale někdo chtěl kdykoli jindy spát na zemi pro zábavu, když má pohodlný dům s postelí? A proč by spal na zemi, *když je úplně střízlivý*? Není to přirozené. Nemám si kam zapojit žehličku na vlasy. Na druhou stranu si ani nemám kde vlasy umýt, tudíž je tíha mastnoty trochu narovnává, takže... aspoň tak. Myslím, že mi do nich včera vlezl brouk. Cítila jsem, jak se tam něco hýbe. Melanie nepotěšilo, když jsem ji vzbudila po neúspěšném pokusu ho vytřepat. Řekla mi, ať jdu spát a že v Británii žádní jedovatí brouci nežijí. Nedošlo ani, když jsem zanaříkala, že můžu být na brouky *alergická* a ani o tom nevědět, protože jsem nikdy žádného ve vlasech neměla. Myslím, že Melanie lituje, že mi dovolila jet s nimi, což chápu, protože toho lituju taky. Není to ani trochu jako v Glastonbury a už vůbec ne jako mé fantazie ze Správné pětky. Myslím, že tu není ten správný druh bahna.

Není tu žádný voňavý ohníček, na kterém bychom si pekly buřty, jen příšerná plynová trouba, která mě skoro připravila o obočí. Je ještě horší než Bunsenovy hořáky z chemie na střední. Melanii jsem si nestěžovala, protože krom aféry Broukagate musela několikrát za noc vstát, aby utěšila dívenky, kterým se zastesklo po domově / rozehnala půlnoční mejdany / vyléčila bolesti břicha způsobené zraním čokolády ve tři ráno a nevypadala, že by měla pro mé starosti pochopení. Docela ji obdivuju, i když ji trochu podezřívám, že hodila zapalování trouby na mě v naději, že chytanu plamenem a už mě nebude

mít na krku. Prostě zatne zuby a snáší to a nikdy, ani když jsou skautky extra otravné, jí nerupnou nervy a nepošle je do prdele, jako bych to udělala já, kdybych byla na jejím místě. Ani se neuchýlí do kouta s flaškou ginu, což by byla má druhá volba. Tuhle práci musí dělat někdo opravdu výjimečný – asi je to převážně o tom dobrodružném duchu.

Vždycky jsem věřila, že bych byla skvělá za války – že bych byla voják, vůdčí osobnost, burcovala do útoku válečnými písněmi a vyráběla strašlivé zbraně z kolíčků na prádlo, ale začínám si uvědomovat, že bych nejspíš jen překážela, zatímco typy, jako je Melanie, by holýma rukama stavěly atomové kryty.

Ani stopy po podvodnících a pašerácích. Je to tak asi lepší, vzhledem k tomu, že dívky se více zajímají o hromadné výpravy na záchod a cpaní si obrovského množství sladkostí do chřtánu než o řešení záhad. Měly jsme lekci lukostřelby, na kterou Jane napochodovala jako Vilém Tell a musela být zadržena, aby se nepokusila sestřelit Tilly Morrisonové z hlavy jablko, a orientační běh, na kterém se holky ušklibaly nad mapami a kompasy a upozornily mě, že existují Google Mapy.

„Ano,“ odvětila jsem. „Ale co když nebudete mít Google Mapy?“

„Ale proč bychom neměly Google Mapy?“ zeptala se Amelia Bensonová.

„No, třeba můžete být bez signálu nebo se vám vybijí mobil,“ podotkla jsem, ale netvářily se přesvědčeně.

„Nebo byste ho mohly ztratit,“ dodala jsem.

„Takže ztratíme mobil, ale *náhodou* budeme mít mapu a kompas?“ namítl Olivia Brownová. „To není moc pravděpodobné, že ne, Ellen?“

„No,“ nakrkla jsem se, „třeba dojde k jaderné apokalypse a Google Mapy přestanou existovat, protože zanikne civilizace a vymře většina lidské rasy a zůstane jen hrstka přeživších,

včetně vás, a jediné, co budete mít po ruce, aby vám pomohlo dostat se do bezpečí, než vyhladovíte k smrti, bude mapa a zatracený kompas, a když je nebudete umět použít, pojedete v příkopu u cesty jako zbytek lidstva!“

Mia Robinsonová se rozplakala. „Já nechci zůstat jediná naživu!“ vzlykala. „Co můj křeček? Přežije jadernou apokalypsu?“

„Ne,“ odpověděla jí Jane. Mia se rozbulela jako šílená. Nedomnívala jsem si ji utěšit. Musela jsem přivolat na pomoc Melanii, aby ji ujistila, že nám nehrozí nukleární holocaust a že orientační běh je jen taková zábava a její křeček bude *v pořádku*, a jo, máma s tátou taky.

Zatímco mi Melanie pomáhala, její vlastní skupina se zatoulala a ztratila a musely jsme za ní vyslat pátrací četku. Ostatní vůdkyně oddílů Melanie viditelně odsuzovaly za to, že ztratila své svěřenkyně, a obávám se, že ona z toho viní mě. Večer nás pozvaly na hromadné zpívání a my pěli nějakou složitou písničku, při které se muselo do rytmu tleskat do rukou člověka vedle vás, a přišlo mi, že mě Melanie nemusela plácát tak silně. Snad v noci nepřijdou žádní další brouci. Asi by mě zabila, kdybych ji ještě jednou vzbudila. V Glastonbury určitě žádní brouci nebyli – sem je musí přitahovat ten špatný druh bahna. Jsem moc stará na to, abych jela znova do Glastonbury? Pouštěj tam lidi nad čtyřicet? Vydržela bych to vůbec, nebo prostě pošla? Chci říct, samozřejmě už nemůžu požívat ilegální substance, protože jsem vážená a ve středních letech, a ze všeho toho cideru bych se počurala, protože mám za sebou dvě děti a můj močák už není, co býval, a nevím, jestli bych dokázala ještě snést festivalové záchody. Možná bych musela na jeden z Festivalů Pro Staré, třeba Rewind nebo tak něco? Mají tam hezčí záchody? Často je ale propagují jako „rodinné“, a to poslední, čím chci být obklopená, když se mi podaří uprch-

nout mým vlastním zázrakům, jsou Děti Jiných Lidí. Chci se zlít jak dělo a chovat se nezodpovědně. Bože, já jsem příšerný člověk. Melanie to musela poznat, proto mě tak nenávidí... a proto, že jsem traumatizovala jednu skautku a způsobila, že se ztratilo šest dalších, jasně.

Neděle 7. srpna

Jsem doma! Jsem čistá! Konečně. Bože, to je slast.

Dneska ráno jsme sbalily stany, poté co jsem zapálila Troubu Smrti a rozdala dívkám naprosto nechutné chleby ve vajíčku, které je spořádaly i tak. Melanie se ulevilo, že nejsem *úplně* neschopná a že aspoň dokážu přijít na to, že stany se rozkládají opačným procesem, než jakým se dávaly dohromady. Dál to šlo relativně dobře, až na pár skautek, které se zamotaly do plachet. O nikoho jsme naštěstí nepřišly a ani jsem nikoho dalšího nerozplakala, což bylo fajn, protože Melanie musela během noci několikrát za Miou trpící nočními můrami. Doufám, že neřekne Miiným rodičům, že to já jí přivodila panický strach z nukleární zimy. Jediná nepříjemnost je, že mě něco kouslo tam, kam slunce nesvítí. Podezřívám brouka.

Po celou cestu domů s podrážděnou a nevyspalou Jane jsem doufala, že Simon s Peterem nenadělali za mé nepřítomnosti z domu hromádku na dříví. Možná mi chybí dobrodružný duch, ale občas jsem beznadějná optimistka. Bohužel jsem se opět zklamala, protože dům byl jako chlív. Vypadalo to tam skoro jako v ghettu. Rozhodla jsem, že už nebudu optimistka. Odteď jsem pesimistka. Je to mnohem rozumnější. Pesimista má buďto pravdu, anebo je příjemně překvapen – na pesimistu nečeká na rozdíl od optimisty zklamání.

Simon se tvářil jako ublížené nevinátko, když jsem na něj křičela, proč se kalhoty povalují na místech, kde by neměly, proč nikdo nevynesl koš a nevydrhl záchod nebo aspoň ne-utřel prach, a proč, ksakru, místo toho, aby vyndali z myčky čisté nádobí, aby se udělalo místo na špinavé, začali prostě vršit zapatlané talíře na linku nad myčkou. Doufali snad v Podělanou Kouzelnou Vílu Umývačku, že zamává hůlkou a nadělí jim čisté misky?

„Můžeš mi říct, co jsi doma udělal, zatímco jsem byla pryč?“ prskala jsem. „A NEŘÍKEJ ‚staral se o Petera‘. Není už mimi-no, který bys musel pořád obskakovat.“

„Abys věděla, zlato,“ pronesl Simon s arogantním úšklebkem, „ve skutečnosti jsem vyčistil ledničku, roztřídil věci na políčkách a vyhodil všechno, co prošlo.“

Polil mě mráz. „Co že jsi udělal?“ zhrozila jsem se.

Rozrazila jsem dvířka skříňky dokořán. Všechno koření – pryč!

„Něco z toho bylo i dva roky prošlé,“ postěžoval si Simon.

Zaúpěla jsem.

Police plná hnědé rýže, těstovin a osamoceného pytlíku quino, protože jsme střední třída – všechno pryč.

„ČTYŘI roky!“ zvolal Simon. „Ta quinoa byla čtyři roky prošlá! Ani nebyla otevřená! A ta rýže je zkažená už měsíc, a našel jsem pytlík takových divně zakroucených těstovin, co prošel před půl rokem. A taky plechovku špaget s omáčkou, co prošla před ŠESTI lety!“

„Tyhle věci se nekazí,“ procedila jsem skrz zuby. „Koření MÁ BÝT prošlé! Nikdo nemá koření čerstvé, lidé, co tvrdí, že ho máš po šesti měsících vyhodit, se tě jen snaží zmást. Když začne chutnat jako prach, znamená to, že ZRAJE. A těstoviny a rýže se dají jíst měsíce po doporučeném datu spotřeby, to ví

každý, a teď musím vyhazovat peníze za další quinou, kterou nikdo nebude jíst, protože jsme vůbec střední třída bez quiny v kredenci? A plechovky se nekazí NIKDY. NIKDY! Proto si je lidi shromažďují na atomovou válku. Jestli dnes v noci začne válka, můžeme si rovnou hodit mašli, stejně vyhladovíme k smrti, protože jsi VYHODIL MOJE NOUZOVÉ ŠPAGETY V OMÁČCE!“

„Myslím, že to trochu přeháníš, zlato,“ ušklíbl se Simon. „Mrkni se do lednice.“

Otevřela jsem ji. Džem, kečup, pryč. Majonéza, pryč. Ani jeden kus zeleniny. Tři vaničky prastarého humusu, s věkem nabírající na zlověstnosti, taky zmizely. Klobouk dolů, těch jsem se dlouho bála dotknout.

„Prošlé,“ zářil Simon.

„Brambory?“

„Prošly včera.“

„Mrkve, cibule, česnek?“

„Pryč, pryč, pryč!“

„Vždyť s nimi nic nebylo. Jsou úplně v pohodě, dokud neklíčí, nezelenají nebo nehnijí.“

„Prošly! Prošly!“ opakoval Simon. „Musely se vyhodit.“

„Život je na h...,“ zamumlala jsem. „No, hádám, že si na večeri musíme něco objednat. A kde je šunka? Ta nemohla projít.“

„Ne, ale psalo se na ní, že se musí spotřebovat do dvou dnů od otevření a už tam ležela déle, takže letěla.“

„DO PRDELE!“ ulevila jsem si. „Doslova NIKDO si tohohle nevšímá. NIKDO! Jdu se osprchovat a seškrábat ze sebe hlínu, a ty mazej do Sainsbury's a KUP DO HÁJE NĚCO K JÍDLU.“

„Ale já udělal tohle všechno a celý víkend hlídal Petera! I když by, upřímně, měl úklid lednice a poliček být tvoje prá-

ce, když jsi teď nezaměstnaná, ale já to přesto *pro tebe* udělal," namítal Simon. „Nemůžeš skočit nakoupit ty?“

„Tak zaprvé, já *pracuju*, snažím se vybudovat si novou kariéru, neposedávám celý den na zadku a nejím bonbony,“ (to je trošku lež), „takže nevím, odkud bereš to přesvědčení, že všechny domácí záležitosti jsou teď moje odpovědnost. Zadržé, SPALA JSEM V ZASRANÉM POLI, POHRYZALI MĚ BROUCI A RISKovala JSEM ŽIVOT S NEBEZPEČNOU PLYNOVOU TROUBOU, JEN ABYCH *TVÉ* DCEŘI VYTVOŘILA KRÁSNÉ DĚTSKÉ VZPOMÍNKY, ZATÍMCO TY JSI TU VYHAZOVAL TUNY NAPROSTO DOBRÉHO JÍDLA!“ zahřměla jsem. „TY padej do toho obchodu!“

Simon odešel do obchodu. Vrátil se rozezlený nad přemrštěnými cenami jídla, což mu patří za to, že všechno vyhodil. Jaká je to krása být doma. Taková zábava mě bude těšit ještě pár týdnů.

Středa 10. srpna

Dneska jsme se s dětmi vydali do parku, došla mi totiž veškerá inspirace. Nesnáším parky. Do parků chodí matičky, které se ze svých drahoušek tak pomátly, že potřebují být v přítomnosti svědků, aby neudělaly něco, čeho by litovaly. Občas přemýšlím, kolik hodin jsem od narození dětí strávila ve studených, větrných parcích, ale je to upřímně příliš depresivní. Všude pořád probírají, jak nebezpečné je chytit během těhotenství hemeroidy, ale nikdo, ani jeden parchant, se neobtěžuje vám sdělit, že mnohem pravděpodobněji dostanete hemeroidy po hodinách a hodinách a hodinách sezení na vlhkých lavič-

kách. No, aspoň že je léto, takže šance na hemeroidy a omrzliny se trochu snížila.

Nemůžu vstoupit do přívětivého prostoru hřiště, protože jsem vzala psa, takže s ním musím chodit okolo a snášet pohledy matek, čekajících, zda se rozeběhneme ke vstupu, aby se můj čokl vysral do pískoviště a já to rozmazala miminům do očí a NAVŽDYCKY JE OSLEPILA! Ano, já vím, že psí výkaly můžou být velice nebezpečné, a samozřejmě neschvaluji lidem, aby nechávali své mazlíčky ulevovat si na místech, kde si hrají děti. Jen mě štve výstražné syčení matek, kdykoli se pes přiblíží na třicet metrů k vstupní bráně. Peter a Jane našťestí už nepotřebují neustálý dohled. Peter je naprosto způsobilý zlámat si nohy na prolézačkách bez mé asistence a Jane se spíš zajímá o focení selfiček se Sophií na starém iPhonu, který ze mě vymámila. Trvá na tom, že ho musí mít neustále s sebou, i když jsem ji upozornila, že v parku jí bude k ničemu.

Zatímco si děti hrály, projela jsem si e-mailly. Nic moc zajímavého – další nigerijský generál potřeboval detaily mého účtu, aby mi mohl poslat své miliony (co kdybych vytvořila aplikaci, která by podobné typy spamovala zpátky?), Gap měl zas výprodej (kdy nemá Gap výprodej? Koupil jsi někdy něco v Gapu za plnou cenu? Možná bych jim mohla vytvořit aplikaci na všechny jejich slevy. Aha, už ji mají. Sakra.) a další nabídka od personální agentury, ke které jsem se přihlásila. Skoro jsem to smazala. I když jsem jim pečlivě vyplnila formulář seznamující blíže s mou kvalifikací, zájmy, okruhem, ve kterém jsem si přála pracovat, a platem, jaký jsem si představovala, zatím mi neposlali nic než nabídky, které s mými dovednostmi neměly co dělat, místo výkonu bylo pět set mil daleko nebo byly asi tak za třetinu toho, kolik jsem dostávala ve staré práci. Řekla jsem si nakonec, že e-mail otevřu, aby to vypadalo, že dělám něco důležitého – a vyhnula se pohledům

ostatních rodičů a nemusela se s nimi bavit –, a vida, světe div se, BYLA TO JEN MOJE ZATRACENÁ PRÁCE SNŮ!

Byla perfektní. Děkala bych pro jednu z nejzajímavějších nových technologických společností, co za posledních pět let vznikla, sídlící v sexy lesklé moderní skleněné budově, místo nějaké šedé barabizny v šedé industriální čtvrti, na kterou jsem byla zvyklá, a přitom to bylo jen dvacet minut autem od domu.

Často jsem kolem té budovy chodila a toužebně tiskla nos k elegantním skleněným panelům. Uvnitř to vypadalo stejně dobře (ano, vygooglila jsem si to. Opakovaně.), zalité světlem, prostorné, plné bílých stolů a Krásných Lidí. Dobře, Krásné Lidi jsem si možná vymyslela, ale jsem si dost jistá, že každý, kdo tam pracuje, je super cool a trendy a nosí hipsterské brýle a eticky vyrobené kalhoty. Určitě probírají pracovní záležitosti ve skupině na Whatsappu, místo aby svolávali zbytečné dvouhodinové schůze kvůli něčemu, co se dá vyřešit jediným e-mailem. A když už *mají* schůzi, tak... hmmm... já nevím, sedí na sedacích pytlích nebo tak něco. Chci vůbec pracovat někde, kde mají sedací pytle? Je mi skoro čtyřicet dva. Dokážu se z něj vůbec zvednout a zachovat si u toho důstojnost? Určitě sedací pytle nemají, bude to v pohodě.

A dělala bych něco skutečně užitečného a zajímavého, ne jako ve staré práci, kde tím nejlepším bylo, když jsem vysvětlila Úchyláku Edovi z účtárny, že ne, není možné vymazat všechny stopy po hardcore pornu, které si „omylem“ stáhl do laptopu (a v záchvatu zlomyslnosti jsem mu i řekla, že na internetu se zaznamenává všechno, co udělá, takže i kdyby si koupil nový počítač a tenhle mrštil do řeky, internet *by o pornu pořád věděl* a jeho manželka by stále zjistila, na co se díval).

Plat je taky parádní. To by se mi hodilo, protože odstupné už je skoro pryč a nelíbí se mi představa nemít vlastní kapitál.

Všechno jde sice na společný účet, ale vždycky jsem tam přispívala a představa, že budu „závislá“ na Simonovi mi nějak jde proti srsti. Má to jen jeden háček: je to na plný úvazek.

Nejspíš jsem to měla nejdříve prodiskutovat se Simonem, ale byla jsem tak nadšená, že mi prakticky do klína spadla práce snů (a v duchu už jsem si nakoupila za svou novou mzdu fůru věcí), a tak jsem rovnou požádala agenturu, aby jim dali vědět, že mám zájem. Bože, to by byla paráda to dostat! Děcka jsou stejně většinu dne ve škole, peníze navíc by pokryly veškeré nutné hlídání a ještě by zbylo. Držím si palce a ostatní prsty a nohy a... co ještě si můžu držet? Asi jsem pořád strašná optimistka, co?

Sobota 20. srpna

Odpočínala jsem si, načerpala síly a vrátila se mi chuť do života po naší báječné, uklidňující rodinné dovolené s mými drahými dětmi a milovaným manželem. Ach, jak jsme se měli dobře! A to veselí! To veselí! Jednoho dne si děti vzpomenou na ty zlaté slunné dny a procítěně se usmějí nad #stastnymichvilemi, které prožily, zatímco se smály a běhaly po těch písčinyých cornwallských plážích, oděné do vkusné vlny, s větrem ve vlasech a mladím před sebou. Nebo aspoň, pokud se podívají na můj instagramový účet, jenž vyobrazuje dovolenou, jakou bych si přála zažít, nepodobnou té, kterou jsem ve skutečnosti měla a která sestávala především z praní prádla, snah si zahrát prastarou verzi Myší pasti, které chyběla půlka dílků, vaření v nepovědomé kuchyni a nadávání, protože každý zatracený nůž byl tupý. Proč jsou VŽDYCKY všechny nože v dovolenkových domech tupé? Je to proto, že se majitelé bojí,

že se někdo pod tlakem bavit a vytvářet #stastnechvile zlo-
mí a povraždí svou rodinu, sotva ještě jednou uslyší někoho
kňourat, proč oni jeli do Cornwallu, když všichni ostatní jez-
dí do Center Parcs (protože jsme střední vrstva a taky trochu
snobové), a jestli můžeme příští rok jet do Center Parcs? (Ne,
zlatíčko, tvůj otec totiž nesnáší Lidi.) Pak fňukají, proč tu není
wifi (protože jsme si sem přijeli povídat, mazlíku, a hezky se
bavit, ne zírat do tabletů, a ano, vyšla jsem ven chytit 4G, ale já
potřebuju dát fotky na Instagram, protože jak jinak budou lidé
vědět, jak skvěle se máme? MÁME se skvěle. ANO, MÁME!
MÁME SE SKVĚLE, PROTOŽE JSEM DO HÁJE ŘEKLA,
ŽE SE MÁME SKVĚLE! Ne, nepůjčím ti mobil, abys mohl
hrát Pokémon Go. Protože v Cornwallu žádní Pokémoni neži-
jí. Ne, jistěže ti nelžu, proč bych ti lhala?).

Nebýt faktu, že umím na sociálních médiích lhát jako každý
druhý, myslela bych, že každé dítě v zemi tráví celé prázdni-
ny v slunečné zlatavé pohádce, směje se a dovádí na plážích,
poskakuje po rozkvetlých loukách, pouští draky a staví hrady
z písku se svými milujícími rodiči. Nicméně podle Facebooku
a Instagramu mé děti dělaly přes léto s pomocí několika filtrů
přesně to samé.

No, jsme už zpátky doma, všichni vyčerpaní po dlouhé
a hnusné cestě, podle všeho jsme si s sebou přivezli většinu
cornwallské pláže a na vyprání čekají hory prádla, a upřímně
ani nevím, proč se unavujeme jezdit na prázdniny, když potře-
bujeme další prázdniny, abychom se vzpomatovali z těchto
prázdnin. Alespoň mám pár hezkých fotek, i přesto že si děti
stěžovaly, že je moc často fotím a proč potřebuju tolik fotek
a já zavrčela, že je potřebuju na stáří, až budu šedá a senil-
ní a ony vyrostou a opustí mě a já si budu na jejich raná léta
pamatovat jen díky těm fotkám. Dokonce jsem pořídila i jed-
nu hezkou fotku Simona, což je zázrak, protože většinou se

zašklebí, sotva se k němu stočí objektiv. Aspoň je jasné, po kom to ty děti mají!

ALE na zpáteční cestě mi zavolali, že mě v Práci Snů zvou na pohovor! Simon byl poněkud nedůvěřivý, poukazoval na to, že pohovor neznamena nabídku práce, vzdychal a říkal mi, že nemám příliš doufat, ale ať táhne do pekel. Je to krok správným směrem, i když manžel mi jako vždy kazí radost. Bylo by milé, kdyby aspoň jednou byl pozitivní a podporoval mě, místo aby hleděl na temnou stránku věcí a předpovídal neúspěch. Jen špetku víry, no tak! Chci toho snad příliš? Každopádně *mnohem* důležitější než Simon Otrava Pabl je otázka, co si vezmu na sebe?

Ohromilo mě, že Peterova kytky stále žije, i když jsme ji opustili na celý týden.

Pátek 26. srpna

Kolik už to je týdnů? Přijde mi to jako věčnost. Vráť se vůbec někdy do školy? Ztrácím naději, že prázdniny kdy skončí. Jediným pozitivem je blížící se pohovor a šance stát se výkonnou korporátní Pořádnou Osobou, místo nosičky svačin a zažehnávatelky hádek. Dnes jsem navrhla, že by mohla být docela zábava postavit si na zahradě pevnost. Děcka se na mě podívala, jako kdybych jim navrhla, ať si navzájem nakálí do rukou a zatleskají. Napadlo je, že si zahrají vodní bitku, když je tak hezky. I proti svému nejlepšímu přesvědčení jsem souhlasila. Vodní bitky jsou podle mě rychlou cestou na pohotovost se zlomenou nohou, případně alespoň pár odřeninami, ale neměla jsem sílu se hádat.

Nejméně deset minut po sobě venku za hromového řevu

vrhaly vodu a pak se rozhodly, že je to nudí a je jim zima a že mnohem lepší zábavou bude našlapat do kuchyně bahno, vodu a trávu, zaprasit absurdní množství ručníků a konečně, potom co jsem vytřela kuchyni, požádaly, zda si můžou hrát s vodní skluzavkou.

Odmítla jsem to, nechtělo se mi více pokoušet osud plastovým Krámem z Pekel, když se z vodního souboje dostaly bez šrámů. Mělo by se tomu říkat krvavá skluzavka. Nabídla jsem jim jiné naplňující aktivity, které na ně čekaly: mohly si zaskákat na žlutomodré obludnosti, která zabila v zahradě všechny stopy zenového míru, hrát si s míčem, přečíst si knihu pod stromem, ale za žádnou cenu nebudou sedět uvnitř a čumět do obrazovky, když je venku tak krásně, a odmítám je kamkoli brát a vydávat za ně jedinou penny. Dnes si hrají na zahradě – bez diskuze.

A s tím jsem se stáhla dovnitř čumět do obrazovky s výmluvou, že pracuju. Ve skutečnosti jsem googlila „módní oblečení na pohovor“ (všechny výsledky zahrnovaly příšerně vysoké podpatky a přehnaně vychrtlé lidi v nádherných sáčkách, do kterých bych nikdy nenarvala prsa), abych působila na pohovoru dravě a profesionálně, ale zároveň Mladě a Hip. Znepokojilo mě, že všechny ženy na obrázcích si nesly kelímky s kávou – to se teď očekává? Budou mě brát vážně, když se *neobjevím* s kusem kartonu plného grande sójového latté? Říká se to vůbec takhle? Taky jsem myslela, že všechny velké kavárenské řetězce jsou nenáviděny coby neetičtí neplatiči daní. Co když si mě rovnou škrtnou, když si dovolím přinést špatný kelímek kávy? Možná bych si měla vzít jen kafe zdarma z Waitrose. Je Waitrose etická firma? JÁ NEVÍM! Víím jen, že je pro střední vrstvu! Hlavou se mi honily tyhle a podobné obavy, než mi asi po půl hodině došlo, že slyším něco strašlivého. Ticho. Kde jsou mé děti, nikdy není ticho, leda když se